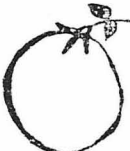

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΛΗ

Τούρκοι και Έλληνες γραμματικοί του Τυρνάνου. Ο ηλίθιος Ντιβάνης, ο Άστρολόγος, Ο Μάνθος Οικονόμου και ο τρυκικός θάνατός του. Ο Σπύρος Κολοβός. Μία δραματική αμπωτία κάτω από ένα δέντρο Άπό χριστιανούς... γραμματικούς! «Μαύρο φρέδι που θξ οέ φξη!» Βουρμπιανίτης ο Χριστιανομαχος κλπ. κλπ.

ΠΩΣ όλοι οι Όθωμανοί μεγιστάνες της εποχής έκεινης, έτσι και ο Άλχη Πασάς είχε γύρω του πολλούς ύαλλήλους και ύπηρετές. Ή αυλή του ήταν μιά άπό τις μεγαλοπρεπέστερες Μουσουλμανικές αυλές, γιατί ο Τύρανος παρ' όλη του τή φιλαργυρία, άγαπούσε τήν έπίδειξη και τήν καλοπέραση.

Ή άλήθεια εινε ότι αυτός μόνο διηύθυνε τις ύποθέσεις του Κράτους του, τις όποιες ήξερε καλά, γιατί είχε τεράστιο μνημονικό, και οέ κανένα δέν έπέτρεπε ν' ανακατευθί στις δουλειές του. Για τήν άλληλογραφία του μέ τήν Ύψηλή Πύλη, είχε ένα Νιβαί έφέντη (όχιγραμματέο). Ο Άγγλος περιηγητής Ούγκες, τόν καιρό πού πέρασε άπό τή Γιάννενα, είδε τόν άχιγραμματέα αυτόν του Άλχη και νά πώς τόν περιγράφει: «Όνομάζεται Μεχμέτ έφέντης, και εινε ένας ξεχωρισμένος γερος, πού καταγίνεται στην Άστρολογία και στις άπόκριφες έπιστήμες, και νομίζει τόν έαυτό του σωφύ, άν και δέν ξέρει ούί γή κινείται γύρω άπό τόν ήλιο...» Ένας κιατήπ (γραφεύς), Κωνσταντινουπόλης, βοηθούσε τόν Μεχμέτ στη σύνταξη της άλληλογραφίας, ή όποια γραφότανε πάντα Τουρκικά. Για κάθε άλλη άλληλογραφία, ο Άλχη είχε τούς γραμματικούς του, οι όποιοι ήταν πάντοτε Έλληνες, γιατί ή Έλληνική ήταν ή έπίσημος γλώσσα στο Κράτος του, όπως και στο σπίτι του, στην αυλή του, οέ όλα τή Γιάννενα.

Ο Άλχη καθισμένος σταυροπόδι, ύπαγόρευε στους γραμματέες του, τούς Όθωμανούς ή τούς Έλληνες. Μερικοί ίσχυρισθήσαν ότι ο Άλχη ήξερε νά ύπηρετή και ότι είχε μάθει λίγα γράμματα. Αυτό δέν εινε άληθε α. Πουθενά δέν εσώθησε ύπογραφή του. Ο έπι 32 ήτη ήγεμόν της Ήπειρου ήταν έντελώς άγραμματος. Ο Ίστορικός Λοιδωρίκης, γράφει ότι: «Είς τήν αυλήν του Άλχη ύπληξε ένα είδος Ύπουργείου άποτελούμενο άπό τόν Μάνθο Οικονόμου, τόν Σπ. Κολοβό και τόν Κόστα Γραμματικό άπό τήν Κόνιτσα, οι όποιοι ειλργάζοντο άπό τόν πωσί έως τόν βράδυ χωρίς μιθόν, τραγουτες άπό τόν ίδιό τον και κατοικούντες έξω. Όσάκις παρουσιάζοντο οι ένδ.αφαιρόμενοι, έλαμβανον παρ' αυτών χρηματικές τινες κοσπίτες, ως έτι τόν πλείστον μικράς, πρής εξημάλυναν τών ύποθέσεων των.»

Ο πτωχότερος άπό τούς γραμματικούς ήταν ο Μάνθος Οικονόμου, κταγόμενος άπό τόν χωριο Κουκοήλι του Ζαγορίου. Ήταν γνωστικός και παεινός άνθρωπος. Ή δημιώδης φράσις «τοίξτε δ κύρ Μάνθος» φανεώνει ότι ή φρονιμάδα του ήταν γιωστή οέ όλη τήν Ήπειρο. Ο Άλχη τού είχε μεγάλη εκτίμησι και τού ζητούσε τή γνώμη του στις σοβαρότερες ύποθέσεις του. Τόν καιρό πού οι Άγγλοι έπούλησαν τήν Ήπειρα στην Άλχη, ο Μάνθος έκανε τις σχετικές διαπραγματεύσεις. Ο γνωστικός αυτός άνθρωπος έπρόσφερε σωτήριες ύπηρεσίες στους διωσθένεις του, ήταν ένα άπό τή δραστηριότερα όργανα της Φιλικής Έταιρείας στην Ήπειρο, και ή ως πολλούς άπό τή νύχτα του Άλχη. Και εινε βεβαίο ότι χάσις σ' αυτόν έγλύτωσε κι' άπό μαρτυρικό θάνατο κι' ο μέγας διδάσκαλος του Γένους Οίλωνος ο έξ Οικονόμου.

Ο Μάνθος Οικονόμου πέθανε μέ τραγικόν τρόπο. Όταν τόν Σουλτανικά στρατεύματα, πού έρχόταν νά καταλύσουν τόν παράνομο Κράτος του Άλχη, έπληθασαν στή Γιάννενα, ο Μάνθος άρχισε γιατί θα γλύτωνε ή Ήπειρος άπό τόν φεβριό Τύρανου, τόν όποιον ήταν άναγκασμένος κι' αυτος νά δουλεύη. Έργάζεται λοιπόν μέ δραστηριότητα, συννενοείται κρυφά μέ τόν άρχαιο φίλο και συνεργάτη του Γιοιαήλ Πασόπουλη, και καταφέρει τούς όπλορηγούς του Άλχη, πού φρουρούσαν τή μεγάλη τάφρο της πόλεως, νά άγκαταλείψουν τις θέσεις τους και μέ 3 000 άνδρες νά παραδοθούν στή Σουλτανικά στρατεύματα. Μαζί με τούς αυτομολήσαντας ήταν και ο Άλχη άξιωματικός του Άλχη Άλε ως Νούτσος...

Ύστερ' άπό τόν κωτόρροθμό του αυτός, ο Μάνθος δέ μπορούσε νά μείνι στή Γιάννενα γιατί φοβότανε τήν εκτίμησι του Άλχη και έφυγε νύχτα. Στο δρόμο, έπεσε στή χείρα του Μαχμούτ Δραμιαλή, ο όποιος διέταξε και τούθωσαν τόν κεφαλή στις 22 Αύγουστου 1820.

Ο δεύτερος γραμματικός του Άλχη, ο Σπύρος Κολοβός, ήταν ένας άπό τούς πιο μωρομένους Γιαννιώτες της έποχης του. Είχε ήσει πολλά χρόνια σ' ή Εθρώ η έμπορευμένος και ήξερε τέλεια τήν Ίταλική, τή Γαλλική και τή Γερμανική Για τούτο και ο Άλχη, τόν έξηρηματοποίησε ως διεγίγνα. Ήταν γλυκός τούς τρυφερός, ζηφρός, έξωπνος. Οι ζένοι μιλούν για τόν Κολοβό μέ εκτίμησι. Ένας Εθρώπύος γιγας ο Χόλλαντ—διηρούμενος τήν πρώτη Ιατρική του έπίσκεψη, στον Άλχη—γράφει ότι μόλις τόν είδε ο Γιάννης τού είπτε:

— Μή ρωτήγη: πού εινε μπροστά ο διεργημένος μου Κολοβός. Μίλησε έλεύθερα, γιατί αυτός εινε ο πιο παλιός και πιο πιστός

άπό τούς άνθρώπους μου, και ξέρει όλη τήν περασμένη μου ζωή.

Και παρακατά ο Χόλλαντ προσθέτει:

•Τι κρίμα τέτοιος άνθρωπος νά ύπηρετή ένα τέτοιο τέρας! > Άλλος περιηγητής, ο Άγγλος Ρισαρντ μής δίνει έίσις εικόνα της Γραμματείας του Άλχη Πασά:

•Θά έταράζοντο—νοάει—τά λεπτά νεύρα του Άγγλου γραφώς ύπουργείου, άν έβλεπε τόν άχιγραμματέα του Άλχη πού καθότανε μέσα σ' ένα άθλιο δωμάτιο, έπάνω σ' ένα πρότυχο σοφά, έχοντας γύρω του ένα σωρό έγγραφα πού άγωνίζοντανε νά τή βάλη σέ τάξι... Δέν έβλεπε κανείς γραμματέι του και λοιπούς ύαλλήλους του, πού ήξερε ότι, άν και τού ήταν πιστοί, άνηαν οέ μιά μυστική έταιρεία. Μέ δάκρυα προσοδύλου ο δειλός Τύρανός τούς έπεισε νά τού φανερώσουν τόν σκοπό της Φιλικής Έταιρείας και τή μέσα της, και άκουμπώντας τόν χέρι του τρεμουλιασά στο Κορόνι, ώκριτίπκε, άν σωθή, νά γίγη και αυός μέλος της Έταιρείας και μάλιστα νά θυσιάση όλους του τούς θηταφούς:—« Εγώ είμαι Άρβανίτης, είλα, και οί Έλληνες εινε άδερφα μου. Μπέσα για μέσα!...» Και άνέθεε σέ τόν Σπύρο Κολοβό, νά πήη άμέσως στην Κέρκυρα, και νά συνενιηθί μέ τή μέλη της Φιλικής πού ήταν σέ νησί αυό. Τού έ'ωπε έκτιμησι και άρεστέα ρημίτια. Ο Κολοβός έξετέλεσε τήν παραγγελί, ά.λ' όταν έθύριξε άπό τήν Κέρκυρα, τόν έπισσε ο Τουρκικός στόλος κ' ι τόν παρέδωκε στο στόλαρχο ως κατάσκοπο του Άλχη. Ο Στόλαρχος τόν παρέδωσε σέ μερικούς στρατιώτες για νά τόν φέρουν στην Κωνσταντινούπολι. Σέ ο δρόμο ο δυστυχής Κολοβός άρρωτίπκε άπό τις ταλαιπωρίες και ή συνοδεία του αναγκάστηκε νά λυθροδοήγη και νά τόνε φέρη στις Άθήνας για θεραπεία. Άλλά τήν άλλη μέρα ο Κολοβός πέθανε καταιεσίσι τόν δρόμο και οι στρατιώται τόν έθαψαν.

Ύστερα όμως άπό λίγες μέρες είπαν μεταξύ τους: «Και άν μής καταγορητόν ότι ο ατζιμάλιος αυτός μής έδωροδόκησε και τόν άφήσαμε νά φύγη;» Γυρίζουνε λοιπόν πίσω, ξεθάβουν τόν πτώμα, πέρουν τόν δερμα της κεφαλής του και τόν πηγαίνουν στην Κωνσταντινούπολι, για άποδείξει τού θανάτου του!

Κοιτάζει πωσα μιά παρδόξη σύμπτωση πού φανερώνει τή δύναμη της Μοίρας: Ύστερα άπό 60 χρόνια ένας έγγονος του Κολοβού, Σπύρος Κ'ολοβός και αυτός, μάργης της Έθνικής Ίδέας, άρου έμινε πολλά χρόνια φυλακισμένος στή μπουνηρούμια του Ταρανά της Πόλης, έγεινε φθισικός και άπελευθέρθηκε μέ τή φιλανθρωπική μεσολάβησι του Άμερικανού Πρέσβους.

Λοιπόν ο έγγονος Κολοβός, γυρίζοντας στή Γιάννενα, νυχιώθηκε σέ ο δρόμο, έκάθησε, και πέθανε κάτω από τόν ίδιο άκρίβος δέντρο όπου ξεψύχησε πρδ 60 έτών και ο παπικός του!...

Ή Ιστορία μνημονεύει δύο άκόμη ιδιαιτέρους γραμματικούς του Τυρνάνου. Τον άπαίο έδεινο θανάσι Βάγια (πού θιανε και χρέη δημόσι) και ένα άλλο κάθωμο, τόν Κωστα Βουρμπιανίτη. Ο τρόπος μέ τον όποιον ο τελευταίος αυτός έμπηκε στην ύπηρεσία του Άλχη Πασά εινε άρεστέα περιέργος:

Μιά μέρα ο Άλχη έπέβλεπε ύποπροσώπως μιά έργασία πού γινότανε σ' ένα έξοχικό κονάκι, στις όχιτες της λίμνης πού τώριτζε για τή θερνή διανομή της; λιγρευτή, του Κυρά-Βασιλικής. Καπνίζε τόν τσιμπούκι του και κίταζε τούς χριστες πού δουλειάνε συλλέσια. Έξαφνα φθάνει κι'άλλα ένας ταχυδρόμος και τού λέει: «Πολυχωρήμενος Μου Βεζρη, έρχμαι άπό τήν Άλβανία, ο ίου ο Αρχάν Μιήε; αρσενίται νά πηρησώ τούς φροφους Σού τού γράφ ή ά τόν θυμό του ο Άλχη και πάλη σ' ένα δισα άμέσως τις σχετικές διαταγες. Άλλά ούε σ'ά διαβάση ήξερε, ούτε νά γρηψη. Στραφουρίζοντας τή γραμμα νευρεται στή χείρα τού άπευθίνονται στους χριστες πού ήταν όλοι Έλληνες, και λέει:

— Ορέ! Είνε κανένας άπό σάς πού νά έξη γραμματα;

— Ένας άπό τούς πού νέους, ο Κ. Βουρμπιανίτης πετάγεται στή μεση:

— Έγώ έξω! λέει τού Άλχη μέ θάρρος και

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

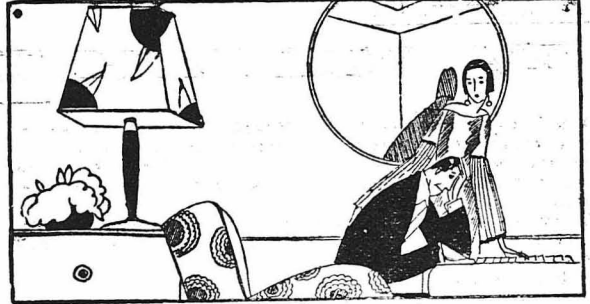
«Η ιστορία των Έλληνικών σιδηροδρόμων έχει μία περιέργη σελίδα : Ζατά το 1867, ένας Άγγλος επιχειρηματίας, ο τομαζόμενος Πίκεριγκ, ανέλαβε να ενώση σιδηροδρομικώς τας Αθήνας με τόν Πειραιά, και η απόστασις υπελογιάθη σε 9 χιλιόμετρα. Ο Πίκεριγκ όμως είχε πολύ μικρά κεφάλαια, που γρήγορα εξωδεδούτηκαν. Αναγκαζότανε λοιπόν, για να προχωρή στίς έργασίες του, να δανειζέται χρήματα με μεγάλο τόκο, ήθεε όμως στιγμή που όλες ή ξένες τραπεζές του έβουσαν τας πιστώσεις και ο επιχειρηματίας βρέθηκε στο άπροχώρητο κατά τó έτος 1868. Οί μόνοι Έλληνες τραπεζίται την εποχή εκείνη ήταν ο Σαμάτης Δεκόξης Βούρος και ο Γεώργιος Σκουζές. Ο Πίκεριγκ έπρότεινε στο Σκουζέ να του εγκαθήση όλη τή σιδηροδρομική γραμμή, έτοιμη για εκμετάλλευσιν άντι 35.000 Άγγλικών λιρών. Ο Σκουζές σκέφτηκε τωβαρά τήν πρότασιν αυτή, και για να σχηματίση ιδέα άν τόν έσύμφερε, έβαλε υπαλλήλους του στούς σταθμύς τών άμαξών Α-θ-νών και Πειραιώς—(ή όποίτες έξορηρετούσαν τήν έποχή εκείνη τή συγκοινωνία τών δύο πόλεων) -- για να μετρούν τούς έπιβάτες που άνεβοκατεβαίνουν κάθε μέρα. Από τó μέτρημα αυτό ο Γ. Σκουζές έλογάριασε ότι ή σιδηροδρομική έπιχείρησις δε μπορούσε να προχωρή και δέν τήν άγόρασε.

ΔΙΑΔΟΓΟΙ

Ο ζητιάνος Μέντελ ζητεί έλεημοσύνη από τόν Έβραίο τραπεζίτη Σολομών.
— Αδώνατο ! Άρκετά ήδη μου πέρνει ο άδερφόσ μου !
— Ο άδερφόσ σας έν τούτοις, κ. Σολομών, ισχυρίζεται ότι δέν τού δίνετε πεντάρα.
— Όπτε, λοιπόν, Μέντελ, έρχεσαι και μου ζητά; χρήματα τή στιγμή που άφίνω τόν άδερφό μου χωρίς πεντάρα ;...

με τόλημ.
— Ρωμαίικα γράμματα, όρέ ;
— Ρωμαίικα. Τάματα στο σχολείο του Ψαλίδα.
— Χάιντε, διάβασέ μου τούτο !
Διαβάζε ο Βουρμυανίτης τó γράμμα κ' άκούει ο Άλησ. Τά γραφόμενα ήταν τέτοια που έκαναν τόν Τύραννο ν' άφρηση από τó κακό του.
— Γράψε τώρα ! Όπως θά σου τά λέω, όρέ !.
Και ύπαγορεύει στο νέο χρίστη ένα γράμμα αποκλειστικό για τόν Άρχάν Μπέη. Άμα τελείωσε τó γράμμα, ο Άλησ διατάζει τó Βουρμυανίτη να τού τó διαβάση. Στο τέλος, ο αυτοσχέδιος γραμματικός είχε προσθέσει μια φράσι που δέν τού την είχε ύπαγορεύσει ο Άλησ. Τή φράσι αυτή : «...και μη κάμης διαφορετικά, γιατί μαθηρο φείδι που θά σε φάη !» Άμα τ' άκουσε ο Άλησ, άγρίεψε :
— Γιατί τώγραφες αυτό, όρέ ;! φώναξε. Σου τόπα γώ ;!
Με θάρρος πρωτοφανές ο Βουρμυανίτης άπήντησε :
— Άμ, δέν θά τόν φάη μαθηρο φείδι, Πασσά μου, άν δέν κάνη τó θέλημά σου ;
Ο Άλησ έγοητεύθηκε από τήν άπάντησι και τού έιπε :
— Αφεριμ! όρέ ! Από σήμερα σε παίρνω και σένα γραμματικό στο Κονάκι !
Και έτσι ο χρίστης έγενε μέλος τής Άλη-Πασσαδικής Γραμματείας και μυστικοσύμβουλος τού τυράννου για κάθε βδελυρή πράξι. Τó όνομα τού Κ. Βουρμυανίτη άναγράφεται μέσα στις κατάρες τού Ηπειρωτικού λαού.

Ο Ιστορικός

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

Ευγνωμοσύνη σε μία χήνα

Δέν εινε σωστό να λέμε ότι ή ευγνωμοσύνη εξέλειπε από αυτόν τó κόσμο. Τó γεγονός αυτό έρχεται να πιστοποιήση ένας Άμερικανός που άπέκτησε κολοσσιαία περιουσία χάρις σε μία χήνα. Η χήνα αυτή άφρη μία μέρα καθώσ βούτηξε μέσα σ' ένα ρυάκι για να κάνη τó υπάνιο της και να πιη νερό, έβγήκε έξω κρατώντας στο ράμφος της ένα μικρό χαλίκι. Τó χαλίκι όμως αυτό δέν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας κόκκος χρυσίου. Κάτω από τó ρυάκι ύπηρχε ένα δόλκιμο μεταλλείο χρυσού. Χωρίς να χασομερήση ο κύριος Μπρίτζερ, ο ιδιοκτήτης τής χήνας συνεταίρησθ με μερικούσ φίλους του και μάζεψαν τα κεφάλαια που άπητούντο για τήν εκμετάλλευσιν τού μεταλλείου. Ύστερα από λίγους μήνας είχαν γίνει όλοι πλούσιοι. Τότε ο κύριος τής χήνας παρέθεσε προς τιμήν της ένα μεγαλοπρεπέστατο γεύμα. Τού γεύματος προήδρευε ή χήνα που βουτούσε τήν μύτη της και τα πόδια της με άπόλαυσι σε μία γαράβα με καλοφτιαγμένα πίτουρα. Τó μόνο που δέν έξρούμε εινε άν τó βράδυ ή χήνα κοιμόταν και σε κρεββατάκι που θά είχε έτοιμάσει ιδιαίτέρως γι' αυτήν ο ευγνώμων κύριός της.

Ίαπωνικό φιλότιμο

Μία συγκινητική ιστορία συνέβη τελευταίως στο Τόκιο που έκανε κατάπληξι σ' όλον τόν κόσμο και που εινε άρκετά χαρακτηριστική τού μεγαλείου τής Ίαπωνικής ψυχής.
Ο πρίγκηψ Ματσουκάτα μία από τις μεγαλειότερες φυσιογνωμίες τής Ίαπωνίας, μέλος τής αυτοκρατορικής οικογενείας και άλλοτε πρωθυπουργός τής χώρας του ήταν τα τελευταία έτη γενικός διευθυντής μια; μεγάλης τραπεζής τού Τόκιο. Πρό ενός μηνός ή τράπεζα αυτή συνεπεία άτυχών έπιχειρήσεων αναγκάσθηκε να σταματήση τις πληρωμές της και να κηρυχθή εις πτώχευσιν.
Ο πρίγκηψ Ματσουκάτα, μολονότι αυτός κατά γενικήν όμολογίαν, δέν ήταν καθόλου προσωπικώς υπεύθυνος για τήν χρεωκοπία τής τραπεζής, διέθεσε όλη τήν περιουσία του μέχρι και τού τελευταίου «γεν» για να πληρωθούν οι πιστωται τής τραπεζής. Και όχι μόνον αυτό αλλά έστειλε μιά έπιστολή στον Μικάδο στον όποιον δηλοϊ ότι παραιτείται από τόν τίτλο τού πρίγκηπος και από όλα τα προνόμια και δικαιώματα που άπελάμβανε ως μέλος τής αυτοκρατορικής οικογενείας και ως πρώην πρωθυπουργός.

Η ταχύτερη λαιμητόμος

Ο κινέζος δικτάτωρ Τσάγκ-Τσό-Λιν ο όποιος εινε μέχρι υπερβολής πρακτικός και προοδευτικός άνθρωπος, προμηθεύθηκε πρό μηνός πολλές λαιμητόμους γενιάτου συστήματος οι όποτες εινε ταχύτερες. Όπως βεβαιούη οι έφημερίδες τής Κίνας ή νέες λαιμητόμοι μπορούν να κατατομούν ή κάθε μία από έναν άνθρωπο στο λεπτό. Εινε κάτι μηχανήματα μεταξύ μερλίνας και καρμανιόλας τα όποια εκτός τού πλεονεκτημάτος τής ταχύτητος έχουν τó προνόμιο ν' απαλλάσσουν τόν ετοιμοθάνατο από μερικέσ άπάνθρωπες διατυπώσεις, όπως λόγου χάριν τó να γονατίξη και να κλείνη τó κεφάλι του μέσα στον ξύλινον κλοιό τής λαιμητόμου.
Με τα νέα μηχανήματα τού Τσάγκ - Τσό - Λιν ο ετοιμοθάνατος κάθεται με όλη του τήν άνεσι σε ένα αναπαυτικό κάθισμα με τó κεφάλι έλαφρά γυρισμένο προς τó ένα μέρος. Μόλις ο δήμιος τραβήξη έναν ειδικόν μοχλό, τó κεφάλι κόβεται και πέφτει άμέσως σε ένα ειδικό κοφίνι, ενώ τó άκέφαλο πτώμα άποθεταται άμέσως χάρις σε ένα ειδικό μηχανήμα και άφηνε τó μέρος άδειαν για να τοποθετηθή άλλος κατάδικος.

Τήν ήμερα που έγκαινιάσθη καν ή νέες λαιμητόμοι μια άπ' αυτές έκαρσάτωμε είκοσι ανθρώπους σε είκοσι λεπτά τής ώρας άκριβώς.

Ο ΓΛΑΡΟΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο Κ. Ι. ΠΟΥΛΑΚΟΣ

Είς τó «Μπουκέτο» έδημοσιεύθη πρό διμήνου και πλέον διήγημα τού κ. Χάρη Σταματίου, υπό τόν τίτλον ο «Γλάρος». Τó διήγημα αυτό έδημοσιεύθη προχθές εις έβδομαδιαίον περιοδικόν με άλλαιμένες κάπως τις 4—5 πρώτες άράδες με τόν τίτλον «Ο Γάτος και ο Γλάρος» και με τήν ύπογραφην Κ. Ι. Πουλάκος. Ποιος ο κ. Πουλάκος δέν γνωρίζουμε. Πάντως, ένας νέος που άρχίζει τούσιν ένδόξως τó φιλολογικόν του σπάδιον άσφαλώς θά καταλήξη μια μέρα εις... καταχραστήν τού δημοσίου θησαυρού !..